

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

sit svar, der er tiltrådt af radiorådets forretningsudvalg, henholder Danmarks radio sig til de ovennævnte principper og henviser til den diskussion, der i 1967 førtes i folketinget i forbindelse med disse problemer. I øvrigt beklager Danmarks radio, at der hengik 25 dage, forinden hr. Arne Christiansen modtog svar på sin henvendelse til Danmarks radio. Jeg deler denne beklagelse og har samtidig hermed givet udtryk herfor over for Danmarks radio.

Danmarks radios holdning i denne sag falder altså i tråd med den gældende praksis, men noget andet er, at jeg finder den gældende ordning for tung, og at den må siges at være ude af trit med de krav, man på dette område med føje vil kunne stille til et offentligt massemedium som Danmarks radio.

Det er derfor min hensigt at søge nye retningslinjer udarbejdet snarest muligt, men jeg understreger, at de ophavsretlige spørgsmål er yderst komplicerede, og at en generel adgang til fri udlevering af kopimateriale fra Danmarks radio må antages at være klart uforenelig med den bestående lovgivning.

En fundamental nyordning vil kræve en lovændring, og der vil i denne forbindelse være hensyn at tage til Danmarks forpligtelser i henhold til internationale aftaler, herunder især Bernerkonventionen, samt til den nordiske retsenhed på dette område.

Det er min agt at fremskynde undersøgelsen af, hvor langt man kan gå med hensyn til at udskille visse kategorier af udsendelser — herunder aktualitetsprægede programindslag som det, hvorom hr. Arne Christiansens spørgsmål drejer sig — uden at komme i strid med de rådende ophavsretlige bestemmelser.

Af *Axel Ivan Pedersen* til justitsministeren (31. juli 1969):

„Vil ministeren oplyse, hvor mange der ved danske retsinstanser er idømt frihedsstraf og fortabelse af førerbevis for spirituskørsel i hvert af kalenderårene 1966, 1967 og 1968, samt hvor mange der i hvert af årene afsonede den idømte frihedsstraf?“

Begrundelse.

For nylig gav justitsministeren i radioens aktuelle kvarter oplysning om, at det kneb med plads i arresthuse, uden at det tydeligt fremgik, om det var et permanent problem eller udelukkende et „sommerferie“-problem.

Da ministeren tillige antydede, at man måske burde overveje andre straffeforanstaltninger, og da pladsmangel ikke i sig selv kan være afgørende for overvejelser om, hvilke foranstaltninger der bedst kan reducere antallet af disse forseelser, forekommer det særdeles hensigtsmæssigt at igangsætte sådanne overvejelser.

Justitsminister *Thestrups* svar (5. august 1969):

Der foreligger ikke præcise statistiske oplysninger om antallet af personer, der er idømt frihedsstraf og fortabelse af førerretten for overtrædelse af færdselslovens § 16, stk. 1, om spirituspåvirkede motorførere. Det kan derimod oplyses, at der i 1966 i 5.175 tilfælde blev rejst tiltale for overtrædelse af bestemmelsen. De tilsvarende tal for årene 1967 og 1968 er henholdsvis 5.696 og 5.864. På grundlag af anklagemyndighedens erfaringer må man antage, at antallet af domfældelser har været nogle få procent lavere end de angivne tal; der er i praktisk taget samtlige tilfælde idømt frihedsstraf og fortabelse af retten til at føre motordrevet køretøj, hvortil der kræves førerbevis.

Der foreligger ikke nøjagtige oplysninger om antallet af personer, der i de pågældende år har afsonet frihedsstraf for overtrædelse af bestemmelsen. Antallet falder dog — med en tidsmæssig forskydning — i alt væsentligt sammen med antallet af domfældte. Langt de fleste af de pågældende afsonere har afsonet hæftestraf. Til sammenligning kan anføres, at det samlede antal personer, der i de tre år er indsat til udståelse af hæftestraf, har været henholdsvis ca. 6.700, 7.100 og 7.400.

Spørgsmålet om, hvorledes samfundet bør reagere over for spirituspåvirkede motorførere, er som bekendt behandlet i færdsels-sikkerhedskommissionens betænkning herom. Denne betænkning er for tiden til høring hos de interesserede myndigheder.